

PETER BEEMSTERBOER

Dankbaarheid

Het was ergens in 2009 dat ik Ivo voor het eerst ontmoette. Ik had in dat jaar het omslag ontworpen (via uitgeverij AnkhHermes) voor zijn eerste boek *Spirit in Finance*, en bij een door de uitgever georganiseerd event (het hoe en waarom is mij ontschoten) waarbij Ivo ook aanwezig zou zijn werd ik door Emy ten Seldam aan hem voorgesteld.

“Ivo, dit is Peter Beemsterboer, hij heeft het omslag van jouw boek ontw...”. Nog voor zij was uitgesproken werd ik aan de borst gedrukt van een glunderende boomlange man bij wie ik, op sokken toch een goede 1,89 meter, amper tot aan zijn kin reikte. Ik ontstapte die avond ternauwernood aan de knuffeldood. Ik zou in de daarop volgende jaren nog regelmatig onder die kin staan, happend naar adem en gekoesterd door zijn ongekende hartsucht en ontembare liefde.

Er volgden nog meer boekomslagen, de nodige brochures voor diverse van Ivo's ondernemingen die al dan niet tot over de landsgrenzen reikten, en uiteraard de portretsessies, Ivo wist mij in mijn gelukkige hoedanigheid als freelance fotograaf en grafisch ontwerper te vinden. Een absoluut hoogtepunt was de deelname aan Ivo's Masterclass in Italië, waarvan ook de coverfoto van deze speciale editie afkomstig is. Zo op het oog een foto van grote schoonheid en diepe sereniteit, maar eenieder van ons zal geen enkele moeite hebben om hierin ook de pijnlijke leegte te herkennen die Ivo achterlaat.

In 2016 hadden Ivo en ik een lunchafspraak, om een en ander te bespreken voor nieuw te realiseren grafische producties, én voor een up-to-date portret. Voor dat laatste leek het mij aardig om naar het eind van het perron van het naastgelegen station Baarn te lopen, om aldaar 'iets' te kunnen doen met een verdwijnpunt, samenkomende lijnen, zoiets. Fotografen fotograferen zelden alleen de persoon, maar juist ook de achtergrond. Halverwege die sessie vertrok een trein van Spoor 2, maar die stopte weer ter hoogte van ons en de deur van de bok zwaaide bruusk open. Of hij levensmoe was, snauwde de conducteur met onverhuld misnoegen aan een totaal verbouwde en stamelende Ivo. Het geval was dat hij vond dat we té dicht aan de rand van het perron stonden en dat de kielzog van een langsrazende intercity desastreuze gevolgen zou hebben. Hij leek daarbij gemakshalve voorbij te gaan aan het feit dat even verderop tientallen mensen evenzodicht op zo'n aanstormend monster zouden staan, en aan het feit dat ik zo'n geel gevaarte van ongeveer een kilometer afstand al kon zien aankomen.

Hoe goed bedoeld ook, de conducteur had in relatie tot levensmoeheid geen grotere tegenstelling kunnen treffen. Ik ken weinig mensen die zó vol, zó dankbaar en zó kolkend van liefde in het leven stonden als Ivo Valkenburg. Nou ja, het was goed bedoeld van de NS-medewerker, zullen we maar zeggen, en u als lezer houdt er een aardige anekdote over de totstandkoming van nevenstaand portret aan over.

Het was al weer even geleden dat ik Ivo voor het laatst had gezien. Daar ben je in de dagelijkse besognes niet zo mee bezig. Je weet dat er altijd wel weer een moment komt, en dat tijd geen enkele negatieve invloed heeft op de kwaliteit van de vriendschap. Zelfs nadat ik van Willem het verdrietige nieuws hoorde dat Ivo ernstig ziek was, wankelde dat vertrouwen niet. Neeeee, niet Ivo, denk je dan. Maar een verbijsterend korte negen dagen later moesten ik en velen met mij er toch aan: we zouden Ivo nooit meer zien. In de wereld van financiële omdenkers en vernieuwers zegt mijn naam, in tegenstelling tot die van Ivo, alleen iets voor hen die het colofon van dit blad lezen, of de credits bij een foto. Het is evenwel tekenend dat iedereen die met Ivo te maken kreeg, van collega's tot wereldvermaarde vernieuwers, jong en oud, van kassamedewerker tot fotograaf, werd bedolven onder zijn immense liefde en onuitputtelijke dankbaarheid.

Vooraf dat laatste woord, dankbaarheid, valt steeds maar weer in deze uitgave, en dat is niet voor niets. Als ik Ivo in één woord zou moeten typeren dan is dat de pure, ongetemde en immer rijkelijk vloeiende Dankbaarheid. Met een enorme joekel van een D.

Ivo heeft er gelukkig geen alleenrecht op. Het is diezelfde Dankbaarheid die ons allemaal verbindt; dankbaarheid voor de intens waardevolle herinneringen en voor zijn innerlijk vuur waaraan wij ons kunnen blijven warmen. Het vuur van Ivo Valkenburg ■